

C.S. LEWIS
DE KRONIEKEN
VAN
NARNIA
6

De zilveren
zetel

INHOUD

1	-	Achter het gymlokaal	9
2	-	Jill krijgt een opdracht	19
3	-	De zeiltocht van de koning	29
4	-	Een uilenparlement	39
5	-	Puddelglum	49
6	-	Het wilde noorden	59
7	-	Een heuvel met vreemde sleuven	71
8	-	Het huis Harfang	81
9	-	Iets wetenswaardigs	91
10	-	Reizen zonder de zon	101
11	-	In het donkere kasteel	113
12	-	De koningin van Onderland	123

13	-	Onderland zonder de koningin	133
14	-	De bodem van de wereld	143
15	-	De verdwijning van Jill	153
16	-	Eind goed, al goed	163

HOOFDSTUK 1

Achter het gymlokaal

Het was een saaie herfstdag en Jill Pole stond te huilen achter het gymlokaal. Ze huilde omdat ze haar hadden gepest. Dit wordt niet een schoolverhaal, dus ik zeg zo weinig mogelijk over de school van Jill (absoluut geen leuk onderwerp). Het Experiment was een internaat voor zowel jongens als meisjes. Men kon vraagtekens zetten bij ‘een gemengde kostschool’, maar nog veel meer vraagtekens bij de opvattingen van de schoolleiding. Die opvoeders gingen ervan uit dat jongens en meisjes vooral moesten doen wat ze het liefst deden. Jammer genoeg was wat tien of vijftien van de meest overheersende jongens en meisjes het liefst deden, de rest pesten. Er speelden zich dingen, walgelijke dingen, af die op een openbare school nog voor het kwartaal om was ontdekt en gestopt zouden zijn. Niet op deze school. En zelfs als het werd ontdekt, kregen de pestkoppen geen schorsing of straf. Het Hoofd was van mening dat ze psychologisch interessant waren en liet de boosdoeners bij hem komen om uren tegen hen aan te praten. En als je de juiste dingen tegen het Hoofd wist te zeggen, was het voornaamste resultaat dat je in de gunst kwam, in plaats van straf te krijgen.

Dat was waarom Jill Pole stond te huilen op die saaie herfstdag op het natgeregende paadje tussen het gymlokaal en de laurierhaag. En ze was nog lang niet uitgehuild toen er een jongen met zijn handen in zijn zakken fluitend de hoek van het lokaal om kwam. Hij botste bijna tegen haar aan.

‘Kun je niet uitkijken?’ zei Jill Pole.

‘Nou zeg,’ zei de jongen. ‘Je hoeft niet meteen te...’ Toen zag hij haar tranen. ‘Hé, Pole,’ zei hij. ‘Wat is er?’

Jill trok een gezicht dat je trekt als je probeert iets te zeggen, maar merkt dat je dan weer begint te huilen.

‘Zij weer natuurlijk, zoals gewoonlijk,’ zei de jongen grimmig met zijn handen nog dieper in zijn zakken. Jill knikte. Ze hoefde niets meer te zeggen, zelfs als ze het had gekund. Ze wisten er allebei van.

‘Kom, vooruit,’ zei de jongen. ‘Het helpt toch niet als we allemaal –’ Hij bedoelde het goed, maar hij praatte als iemand die een preek begint en Jill kreeg een driftaanval (kan gebeuren als je midden in een huilbui wordt gestoord).

‘O, donder op en bemoei je met je eigen zaken!’ riep ze. ‘Niemand vroeg je hier te komen. En jij bent zelf nogal een toffe jongen om te vertellen wat we allemaal moeten doen. Jij vindt zeker dat we dag en nacht hún hielen moeten likken, naar hún bevelen moeten luisteren en om hún grappen moeten lachen, zoals jij.’

‘Nou ja!’ zei de jongen. Hij ging op het gras bij de heg zitten, maar sprong met dezelfde vaart op: het gras was drijfnat. Hij heette vervelend genoeg Justus Scrubb, maar hij was de kwaadste niet.

‘Pole!’ zei hij. ‘Is dat éérlijk? Heb ik dit kwartaal iets rottigs gedaan? Viel ik Carter niet aan over het konijn? En heb ik dat van Spivvins niet voor me gehouden – terwijl ze me aftuigden? En heb ik niet –’

‘W-w-weet ik niks van en kan me niks schelen ook,’ snikte Jill. Scrubb zag dat ze zichzelf nog niet helemaal in de hand had en was zo verstandig

haar een pepermuntje te geven. Hij nam er ook een. En Jill begon de dingen in een ander licht te zien.

‘Sorry, Scrubb,’ zei ze. ‘Nee, het was niet eerlijk van me. Dat heb je allemaal ook gedaan... dit kwartaal dan.’

‘Vergeet als je kan de tijd ervóór,’ zei Justus. ‘Ik was toen een ander mens. Ik was... allemachtig, wat een miezeringe teek was ik.’

‘Nou, eerlijk gezegd wel,’ zei Jill.

‘Je vindt dus dat er iets veranderd is?’ zei Justus.

‘Ik niet alleen,’ zei Jill. ‘Iedereen zegt het. Zij hebben het ook gemerkt. Eleanor hoorde Adela Pennyfather gister in onze kleedkamer zeggen: “Iemand heeft dat joch van Scrubb beïnvloed. Hij is behoorlijk onhandelbaar dit kwartaal. We zullen hém als volgende apart moeten nemen.”’

Justus huiverde. Iedereen op school wist wat het betekende als zij je ‘apart namen’. Ze waren even stil. De druppels vielen van de laurierstruiken.

‘Waarom was je vorig kwartaal zo anders?’ vroeg Jill.

‘Er gebeurden in de vakantie idiote dingen met me,’ zei Justus raadselachtig.

‘Wat voor dingen?’ vroeg Jill. Eerst gaf Justus geen antwoord. Toen zei hij: ‘Hoor eens, Pole, jij en ik haten deze school als de pest, niet?’

‘Ik in elk geval,’ zei Jill.

‘Dan denk ik dat ik je echt kan vertrouwen.’

‘Tjonge, wat goed van je,’ zei Jill.

‘Ja, maar dit is een groot geheim, Pole. Ben je goed in dingen geloven? Ik bedoel dingen geloven waar iedereen hier om zou lachen?’

‘Nooit de kans gehad,’ zei Jill, ‘maar ik denk van wel.’

‘Zou je me bijvoorbeeld kunnen geloven als ik zei dat ik de vorige vakantie compleet weg ben geweest uit deze wereld?’

‘Ik zou niet weten wat je bedoelde.’

‘O, nou, laten we het dan niet over werelden hebben. Stel dat ik je vertelde dat ik ergens was waar dieren kunnen praten en waar eh, betoveringen zijn en draken en eh, en alle dingen die je hebt in sprookjes.’ Scrubb voelde zich vreselijk klungelig terwijl hij dat zei en werd vuurrood.

‘Hoe kwam je daar?’ vroeg Jill. Zij voelde zich er ook verlegen mee.

‘Op de enige manier die er is: door magie,’ zei Justus bijna fluisterend. ‘Ik was met Edmond en Lucy Pevensie, een neef en een nichtje. We werden zomaar eh, weggezogen. Zij waren daar al eerder geweest.’ Nu ze fluisterden, vond Jill het wat gemakkelijker hem te geloven. Maar tegelijk kwam er een afschuwelijke verdenking bij haar op en ze zei (zo fel dat ze even bijna een tijgerin leek): ‘Als ik merk dat je me voor de gek houdt, praat ik nooit meer met je: nooit, nooit, nooit.’

‘Echt niet,’ zei Justus. ‘Ik zweer het. Ik zweer het bij... bij alles.’ (Toen ik nog op school zat, zeiden we: ik zweer het op de Bijbel. Maar bijbels waren er niet op Het Experiment.)

‘Goed dan,’ zei Jill. ‘Ik geloof je.’

‘En je vertelt het aan niemand.’

‘Waar zie je me voor aan?’ Ze waren allebei gespannen toen ze dit zeiden. Maar toen Jill daarna rondkeek en de druilerige herfstlucht en kostschool Het Experiment zag (het kwartaal duurde dertien weken en er moesten er nog elf komen), zei ze: ‘Maar wat hebben we eraan? We zijn niet dáár: we zijn hier. En we kunnen onmogelijk dáárheen. Of wel?’

‘Dat is wat ik me heb afgevraagd,’ zei Justus. ‘Toen wij ervandaan kwamen, zei iemand dat Edmond en Lucy (mijn neef en nichtje) er nooit meer heen konden. Het was hun derde bezoek, zie je. Ik denk dat zij hun portie hadden gehad. Maar hij heeft nooit gezegd dat ik er niet meer heen kan. Dat zou hij toch vast ook gezegd hebben... alleen niet als hij bedoelde dat ik wel terug kan! Daarom vraag me steeds af: kunnen wij... zouden wij misschien kunnen...’

‘Door iets te doen zodat het gebeurt?’

Justus knikte.

‘Zoals een cirkel trekken op de grond en er dingen in schrijven met rare letters en erin gaan staan... en toverspreuken zeggen en formules?’

‘Nou,’ zei Justus na lang nadenken, ‘aan zoiets dacht ik, al heb ik het nooit uitgeprobeerd. Maar nu het erop aankomt, denk ik dat cirkels en zo onzin zijn. Ik denk niet dat hij daarvan houdt. Het zou lijken alsof we dachten dat we hem er dingen mee konden laten doen. Eigenlijk kunnen we het hem alleen vragen.’

‘Over wie heb je het toch aldoor?’

‘Ze noemen hem dáár... Aslan,’ zei Justus.

‘Wat een eigenaardige naam!’

‘Niet half zo eigenaardig als hijzelf,’ zei Justus plechtig. ‘Maar laten we het proberen. Vragen kan geen kwaad. Laten we naast elkaar gaan staan, zó ja, en onze armen voor ons uitsteken met de handpalmen omlaag: zoals op het eiland van Ramandoe...’

‘Eiland van wie?’

‘Vertel ik een andere keer. En Aslan vindt het misschien prettig als we naar het oosten kijken. Nou... waar is het oosten?’

‘Geen idee,’ zei Jill.

‘Gek dat meisjes nooit de streken van het kompas kennen,’ zei Justus.

‘Jij weet ze anders ook niet,’ zei Jill verontwaardigd.

‘O, ik wel, en als je me niet steeds in de rede valt dan... ah, ik heb het. Dat is het oosten, achter de laurierhaag. Wil je nu na mij de woorden zeggen?’

‘Welke woorden?’

‘De woorden die ik ga zeggen natuurlijk,’ zei Justus, en hij begon: ‘Aslan, Aslan, Aslan!’

‘Aslan, Aslan, Aslan,’ herhaalde Jill.

‘Laat u ons alstublieft naar...’

Hij werd onderbroken door een stem vanaf de andere kant van het gymlokaal die schreeuwde: ‘Pole? Ja, ik weet waar die is. Ze staat te janken achter het lokaal. Zal ik haar voor je halen?’

Jill en Justus keken elkaar even aan, doken onder de laurierhaag door en begonnen de steile, modderige heuvel op te klimmen met een bewonderenswaardige snelheid. (Door de eigenaardige manier van lesgeven op Het Experiment leerde je weinig van Frans of wiskunde of Latijn en dat soort vakken, maar erg veel van supersnel en superstil wegschieten als zij iemand zochten.) Na ongeveer een minuut klimmen stopten ze om te luisteren en wisten door de geluiden die ze opvingen dat ze werden achtervolgd.

‘Als die poort boven toch nog eens open was!’ zei Scrubb terwijl ze doorklommen en Jill knikte. Boven op de heuvel was een hoge stenen muur en in die muur zat een poort waardoor je kon ontsnappen naar een open veld. Die poort was bijna altijd gesloten. Maar er waren keren geweest dat iemand hem open had gevonden – of misschien was dat maar één keer gebeurd. Je kunt je voorstellen dat zelfs door de herinnering aan die ene keer, leerlingen bleven hopen en de poort bleven proberen, want als hij toevallig open was, zou het een fantastische mogelijkheid zijn om zonder gezien te worden buiten het schoolterrein te komen.

Jill en Justus, allebei intussen erg verhit en erg smerig door dat bijna dubbelgebogen klimmen door de laurierhaag, zwoegden omhoog naar de muur. En daar was de poort, dicht zoals gewoonlijk.

‘Het zal wel niet lukken,’ zei Justus met zijn hand op de klink en toen... ‘O! O! Het is niet waar!’ Want de klink bewoog en de poort ging open.

Even ervoor waren ze allebei nog van plan geweest als de weerlicht door de poort te rennen als die toevallig niet op slot zat. Maar nu hij wer-

kelijk openging, bleven ze stokstijf staan. Want wat ze zagen, was heel anders dan wat ze hadden verwacht. Geen grauw, drassig heidegebied dat omhoog en omlaag golfde naar de grijze herfstlucht. Nee, ze kwamen in een zee van zonlicht, dat de poort binnenstroomde zoals het licht van een junidag in een garage als je de deur opendoet. Het deed de druppels op het gras glinsteren als kralen en toonde overduidelijk het vuile, be- traande gezicht van Jill. En het zonlicht kwam van wat wel degelijk een andere wereld leek – afgaand op wat ze ervan konden opvangen. Een effen grasmatt, gladder en groener dan Jill ooit had gezien, een blauwe lucht en een heen en weer gefladder van zulke stralende voorwerpen dat het juwelen hadden kunnen zijn of enorme vlinders.

Al had ze verlangd naar iets zoals dit, toch voelde Jill zich angstig. Ze keek naar het gezicht van Scrubb en zag dat hij ook bang was.

‘Kom mee, Pole,’ zei hij bijna ademloos.

‘Kunnen we nog terug? Is het veilig?’ vroeg Jill. Maar daar klonk een stemmetje achter haar, een geniepig, kwaadaardig stemmetje. ‘Hé, Pole!’ gilde het. ‘Iedereen weet dat je daar bent. Mee naar beneden, jij!’ Het geluid van Edith Jackle, een wicht van niks, maar een van hún meelopers, hún jaknikkers.

‘Vlug!’ zei Scrubb. ‘Hier. Hou mijn hand vast. We moeten niet uit elkaar raken.’ En voor ze wist wat er gebeurde, had hij haar hand gepakt en haar door de poort getrokken, uit de omgeving van de school, uit Engeland, uit onze hele wereld naar de Andere Wereld. Het geluid van Edith Jackle stopte als een stem op de radio als je hem uitzet. Overal om hen heen was een heel ander geluid. Het kwam van die stralende dingen boven hun hoofd: het bleken vogels te zijn. Ze maakten een flink kabaal, maar het leek meer op muziek – erg moderne muziek die je de eerste keer niet goed kunt volgen – dan op het geluid van vogels in onze wereld. Toch, ondanks dat, was er een achtergrond van diepe stilte. Door

die stilte en het frisse van de lucht dacht Jill dat ze op de top van een hoge berg waren.

Scrubb hield haar hand nog steeds vast en ze liepen starend naar elke kant verder. Jill zag overal hoge bomen, ceders leken het, alleen groter. Ze stonden niet dicht op elkaar en omdat er geen struikgewas tussen groeide, kon je ongehinderd links en rechts een lange weg zien die het bos in leidde. En voor je was het overal hetzelfde: grasvelden, dartelende vogels met gele of libelblauwe of regenboogkleurige veren, blauwe schaduwen en leegte. Er was geen zuchtje wind in die koele, heldere lucht. Het was een erg eenzaam bos. Recht vooruit was er geen bos meer, alleen blauwe lucht. Ze gingen rechtdoor zonder te praten, tot Jill Scrubb hoorde schreeuwen: 'Kijk uit!', en voelde dat ze achteruit werd getrokken. Ze stonden aan de rand van een ravijn.

Jill was een van de gelukkige mensen die geen hoogtevrees kennen. Ze vond het helemaal niet erg om op de rand van een afgrond te staan en was nogal nijdig dat Scrubb haar terugtrok. *Alsof ik een kind ben*, dacht ze en ze rukte haar hand los. Toen ze zag hoe spierwit hij was, voelde ze minachting voor hem.

'Wat is er?' vroeg ze. En om te laten zien dat zij niet bang was, ging ze extra dicht bij de rand staan; in feite veel dichterbij dan ze zelf prettig vond. Ze keek naar beneden en realiseerde zich nu pas dat Scrubb reden had om er zo spierwit uit te zien, want geen klif in onze wereld was hiermee te vergelijken. Stel je voor dat je boven op de allerhoogste berg staat die je kent. En stel je voor dat je tot op de bodem kunt kijken. En stel je dan voor dat de afgrond daaronder doorgaat, nog eens zo diep, tien keer zo diep, twintig keer zo diep. En als je in die peilloze diepte hebt gekeken, stel je dan kleine witte vlekken voor die in het begin misschien zouden kunnen lijken op schapen, maar die, zoals je al gauw beseft, wólken zijn – geen mistflarden maar van die enorme witte, gezwollen wolken die zelf

zo groot zijn als de meeste bergen. En dan eindelijk, tussen die wolken door, krijg je de eerste glimp te zien van de echte bodem, zo ver weg dat je niet eens kunt zien of het veld is of bos, of land of water: nog verder onder die wolken dan jij erboven bent.

Jill staaarde ernaar. Toen dacht ze dat ze misschien toch maar een voet of wat terug moest stappen van de rand, wat ze liever niet deed uit angst voor wat Scrubb zou denken. Daarna besloot ze plotseling dat het haar niet kon schelen wat hij dacht en dat ze beslist weg van die vreselijke rand zou gaan en dat ze nooit meer iemand uit zou lachen die niet tegen hoogtes kon. Maar toen ze probeerde te bewegen, merkte ze dat ze het niet kon. Haar benen leken van stopverf. Alles zwom voor haar ogen.

‘Wat ben je aan het doen, Pole? Kom terug... stomme kleine idioot!’ riep Scrubb. Maar zijn stem leek van ver weg te komen. Ze voelde hem naar haar grijpen. Maar ze had nu zelf geen controle meer over haar eigen armen en benen. Een moment was er een worsteling op de rand van de klif. Jill was te bang en te duizelig om te weten wat ze deed, maar twee dingen zou ze zich herinneren zolang ze leefde (ze kwamen later nog vaak terug in haar dromen). Het ene was dat ze zich had losgerukt uit Scrubbs greep; en het andere was dat Justus toen zelf met een doodsbange schreeuw zijn evenwicht verloor en de diepte in stortte. Gelukkig kreeg ze geen tijd om na te denken over wat ze had gedaan. Een enorm, felgekleurd dier was naar de rand van de klif gesprongen, ging liggen, leunde over de rand heen en (dat was het vreemde) begon te blazen! Hij brulde of snoof niet, maar blies met wijd opengesperde mond even gelijkmatig als een stofzuiger zuigt. Jill lag zo dicht bij het dier dat ze de adem die vibrerend door het lichaam stroomde, kon voelen. Ze bleef liggen omdat ze niet kon opstaan. Ze viel bijna flauw; ze wilde eigenlijk zelfs het liefst echt flauwvallen, maar flauwvallen gaat niet op bevel. Daardoor zag ze wel diep, diep onder zich een nietig zwart stipje wegdrijven van

de klif en licht stijgen. Terwijl het steeg, dreef het verder weg. En toen het bijna op dezelfde hoogte kwam met de klif was het zo ver dat ze het uit het oog verloor. Het vloog duidelijk met grote snelheid. Jill kon niet anders dan denken dat wat naast haar lag het wegblies. Dus draaide ze zich om en keek ernaar.

Het was een leeuw.

HOOFDSTUK 2

Jill krijgt een opdracht

Zonder een blik op Jill rees de leeuw overeind en blies nog een laatste keer. Toen, alsof hij tevreden was over zijn werk, draaide hij zich om en liep langzaam weg, terug het bos in.

Het moet een droom zijn, dat moet, dat moet, zei Jill tegen zichzelf. *Ik word zo wel wakker.* Maar dat was het niet en dat werd ze niet. *Ik wilde dat we nooit naar deze afschuwelijke plek waren gegaan,* dacht Jill. *Ik geloof niet dat Scrubb er meer van afwist dan ik. En zo ja, dan had hij me niet horen mee te slepen zonder me te waarschuwen hoe het er hier aan toegaat. Het is niet mijn schuld dat hij van die klif is gevallen. Als hij me met rust had gelaten, was er niks met ons gebeurd.* Toen herinnerde ze zich weer de angstschreeuw van Scrubb toen hij neerstortte en ze barstte in tranen uit. Huilen is op zichzelf prima zolang het duurt. Maar vroeg of laat moet je er toch mee ophouden en nog altijd besluiten wat je gaat doen. Jill had, toen ze ophield met huilen, vooral erge dorst. Ze had voorover gelegen en ging eerst rechtop zitten. De vogels zongen niet meer en het was volkomen stil, op een zacht, aanhoudend ruisen na vanaf een eind verder weg. Jill

luisterde aandachtig en was bijna zeker dat het geruis afkomstig was van stromend water. Ze stond op en keek heel zorgvuldig om zich heen. Er was geen spoor van de leeuw. Maar er waren overal zoveel bomen. Hij kon gemakkelijk vlakbij zijn zonder dat ze hem zag. En er waren misschien meer leeuwen, wist zij veel. Maar ze had intussen zo'n brandende dorst dat ze zichzelf moed insprak om toch op zoek te gaan naar die waterstroom. Op haar tenen sloop ze van boom tot boom en stopte steeds om rond te kijken. Het bos was intens stil, zodat het niet moeilijk was te bepalen waar het geluid vandaan kwam. Het werd bij elke stap duidelijker, en eerder dan zij had verwacht, kwam ze op een open plek en zag aan de overkant van een grasveld op een steenworp afstand water stromen, zo helder als glas. Maar al werd ze bij het zien van het water nog tien keer dorstiger, ze rende er niet heen om te drinken. Ze bleef stilstaan, zo stil, het was alsof ze in steen was veranderd, met haar mond wijd open. En ze had een goede reden: aan haar kant van de stroom was de leeuw.

Hij lag met zijn hoofd opgeheven en zijn twee voorpoten uitgestrekt, zoals elke leeuw op Trafalgar Square in Londen. Ze wist dat hij haar had gezien, want zijn ogen keken even recht in die van haar en erna weer een andere kant op – alsof de leeuw haar door en door kende en geen hoge dunk van haar had.

Als ik wegren, komt hij achter me aan, dacht Jill. En als ik ga drinken, loop ik regelrecht zijn muil in. Intussen kon ze zich niet eens bewegen, al had ze het geprobeerd, en kon ze haar ogen niet afhouden van de leeuw. Hoelang ze dat volhield, wist ze niet precies; het leek wel uren. En haar dorst werd zo erg, dat ze het bijna niet erg meer zou vinden te worden opgegeten door de leeuw als ze eerst een slok water kon drinken, zo voelde het.

‘Als je dorst hebt, kun je drinken.’

Het waren de eerste woorden die ze hoorde sinds de laatste woorden van Scrubb op de rand van de klif. Ze staarde van links naar rechts en vroeg zich af wie dat had gezegd. Weer die stem: ‘Als je dorst hebt, kom dan drinken.’ En natuurlijk herinnerde ze zich wat Scrubb had gezegd over sprekende dieren in die andere wereld en ze besepte dat het de leeuw was die praatte. Ze had deze keer ook zijn lippen zien bewegen en de stem was niet de stem van een mens. Hij was dieper, wilder en sterker; een zware, gouden stem. Het maakte haar niet minder bang, maar bang op een heel andere manier.

‘Heb je geen dorst?’ vroeg de leeuw.

‘Ik sterf van de dorst,’ zei Jill.

‘Drink dan,’ zei de leeuw.

‘Mag ik... kan ik... zou u het erg vinden om weg te gaan terwijl ik drink?’ vroeg Jill. Het enige antwoord van de leeuw was een blik en een laag, laag gegrom. En terwijl Jill naar zijn onbeweeglijke massa staarde, begreep ze dat ze net zo goed aan de berg had kunnen vragen voor haar plezier opzij te gaan. Het heerlijk kabbelende geluid van de beek was haar bijna te veel.

‘Belooft u dat u me niets doet, als eh, als ik drink?’ zei Jill.

‘Ik beloof niets,’ zei de leeuw.

Jill had nu zo’n dorst dat ze zonder het te merken een stap dichterbij was gekomen.

‘Éét u meisjes?’ vroeg ze.

‘Ik heb meisjes en jongens, vrouwen en mannen, koningen en keizers, steden en landen verslonden,’ zei de leeuw. Hij zei het niet alsof hij erover op wilde scheppen, niet alsof hij spijt had, niet alsof hij boos was. Hij zei het alleen.

‘Ik durf niet te drinken,’ zei Jill.

‘Dan sterf je van de dorst,’ zei de leeuw.

‘O, nou,’ zei Jill, die nog een stap dichterbij kwam. ‘Dan denk ik dat ik een andere beek moet zoeken.’

‘Er is geen andere beek,’ zei de leeuw. Het kwam geen moment bij Jill op de leeuw niet te geloven – niemand die zijn strenge gezicht had gezien zou dat kunnen – en ze kwam tot een besluit. Het was het engste wat ze ooit had moeten doen, maar ze liep naar de beek, knielde neer en begon in haar hand water op te scheppen. Het was het koudste, meest verfrissende water dat ze ooit had geproefd. Je hoefde er niet eens veel van te drinken, want het leste direct je dorst. Voordat ze het proefde, was ze van plan geweest zo gauw ze klaar was weg te rennen van de leeuw. Nu realiseerde ze zich dat wegrennen ongeveer het gevaarlijkst van alles zou zijn. Ze ging staan en bleef staan met haar lippen nog nat van het drinken.

‘Kom hier,’ zei de leeuw. En ze moest wel. Ze kwam tot bijna tussen zijn voorpoten en staarde in zijn gezicht. Dat hield ze niet lang vol, ze sloeg haar ogen neer.

‘Mensenkind,’ zei de leeuw. ‘Waar is de jongen?’

‘Hij viel van de klif,’ zei Jill, ‘eh, meneer.’ Ze wist niet hoe ze hem anders moest noemen en het klonk nogal onbehoorlijk hem niks te noemen.

‘Hoe kwam dat, mensenkind?’

‘Hij probeerde me van de rand te trekken.’

‘Waarom stond je zo dicht bij de rand, mensenkind?’

‘Ik... schepte op, mijnheer.’

‘Een heel goed antwoord, mensenkind. Doe dat niet meer. Welnu.’ Hier werd voor het eerst het gezicht van de leeuw iets minder streng. ‘De jongen is ongedeerd. Ik heb hem naar Narnia geblazen. Maar jouw taak zal extra moeilijk zijn door wat je hebt gedaan.’

‘Welke taak, als ik mag vragen, meneer?’ zei Jill.

‘De taak waarvoor ik jou en hem hierheen riep uit jullie eigen wereld.’

DE KRONIEKEN VAN NARNIA

Vertaald door Imme Dros

Jill voelt zich eenzaam en ongelukkig op de kostschool Het Experiment. Haar medeleerling Justus probeert haar te troosten met verhalen over het geheimzinnige land Narnia, waar hij de afgelopen zomer is geweest. Jill zou daar ook wel naartoe willen. Onverwachts gaat die wens in vervulling, en daarmee begint een heel spannend Narnia-avontuur. Ze komen erachter dat Rilian, de zoon van koning Caspian, verdwenen is. Aslan geeft Jill en Justus de taak hem te vinden. Bij hun reis door het wilde noorden moeten ze vier tekens onthouden, maar dat lukt niet en het vinden van de prins lijkt onmogelijk te worden...

LEES *De Kronieken van Narnia* IN EEN SPRANKELENDE,
NIEUWE VERTALING VAN IMME DROS.

De zilveren zetel IS HET ZESDE DEEL IN DE SERIE EN HET
VERVOLG OP *De reis naar het Morgenland*.

NUR 277
ISBN 978-90-266-2547-3

9 789026 625473 >

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT